

Nourricen maailmaan sijoittuvien tarinoiden kronologia menee tässä järjestyksessä: Pimeyden ensimmäinen nousu, Lohikäärme kuningas, Indis ja Toreg, Jättiläisten tuho, Cearunin nousu ja tuho, Wilius Merenkävijä Nourricella käytettiin ennen muinoin ajanlaskua, joka alkoi Nourricen kuningaskunnan perustamisesta, mikä vastaa siis vuotta 0, ja on vajaat 1800 vuotta ennen meidän nykyisen ajanlaskun alkua. Tätä ajanlaskua käytettiin 3500 vuotta (vaikka kuningaskunta hajosikin vuonna 2409), kunnes 1700-luvulla siirryttiin nykyiseen Gregoriaaniseen kalenteriin. (Tämä selitys lähinnä siksi kun olin kirjoittanut tarinan alkuun tuon vuosiluvun.) Lohikäärme kuningas Vuosi 1023, vanhan ajanlaskun mukaan. Tuolloin nähtiin valtavan, kultaisen lohikäärmeen lähtevän Autiolta Tasangolta. Lohikäärme suuntasi etelää kohti, ja jokainen kylä jonka se ylitti, odotti kauhuissaan, hiljaisuuden vallitessa, kun sen varjo pyyhkäisi kylän ylitse. Lohikäärme yöpyi Gundarinjärven rannalla, mistä kuninkaan lähettiläät sen näkivät. Pavajalassa kuninkaan soturit kerääntyivät yhteen sen varalta, että lohikäärme kävisi hyökkäykseen. Sillä näin kauas Tulivuorelta tullut lohikäärme oli harvoin liikkeellä hyvin aikein – etenkin, kun kyseessä oli suunnaton jättiläinen, suurin lohikäärme mitä Nourricella oli nähty sitten itsensä Halkristin. Lohikäärmeiden suhteen päti usein yksinkertainen sääntö; mitä isompi se oli kooltaan, sen pahempi oli sen luonnekin. Aamuun mennessä oli sana liikkuvasta lohikäärmeestä tavoittanut kuningas Kraunin Tchakternissa. Tämä huolestui uutisista heti; kuninkailla on tapana olla jatkuvasti huolissaan siitä, että jokin uhkaa heidän asemaansa, ja suuri lohikäärme jos mikä tuntui Kraunin mielessä todennäköiseltä uhalta. Jos ei suoraan häntä itseään, niin vähintäänkin valtakunnan rauhaa kohtaan. Näinpä kuningas komensi armeijansa valmiuteen, sillä hän oli kuullut tarinoita siitä, miten hänen esi-isiensä oli satoja vuosia sitten käynyt, kun he eivät olleet osanneet varautua taisteluun ajoissa. Aluksi kuninkaan kenraalit olivat sitä mieltä, että kuningas oli hätiköinyt aivan turhaan. Lohikäärme oli kaikesta huolimatta yksin liikkeellä, ja kaikissa suurissa kaupungeissa oli jatkuva vartio, kuninkaan parhaat miehet, velhosoturit, kyllä suojaisivat kaupunkeja uhalta kuin uhalta. Mutta kun lohikäärmeen kerrottiin tulevan yhä etelämmäs, ja suuntaavan suoraan kohti Tchakternia, alkoivat hekin huolestua. Lopulta Kraun päätti tarttua toimeen hyvissä ajoin, ja lähetti joukon parhaita satureitaan matkaan, tarkoituksenaan ajaa lohikäärme tiehensä. Mutta soturijoukon ratsastaessa ulos kaupungin porteista, tajusivat he äkkiä olevansa auttamatta liian myöhässä. Loppumatkan lohikäärme oli tullut tuulta nopeammin, eivätkä kuninkaan miehet ehtineet kauaskaan kaupungista, kun he näkivät sen valtavan hahmon syöksyvän taivaalta itseään kohti. Hevoset joutuivat paniikkiin jäädessään tulisuihkun sisään, eivätkä kuninkaan soturit ennättäneet tehdä kuin hätäisiä, hyödyttömiä vastataikoja, joista ei ollut vastusta lohikäärmeen suunnattomalle raivolle. Yksikään lohikäärmettä jahtaamaan lähteneistä miehistä ei palannut. Tchakternissakin nähtiin pian korkeuksiin noussut lohikäärme. Se kaarteli tyynenä korkealla kaupungin yllä, missä velhot eivät päässeet siihen käsiksi. Pelko kouristi kuninkaan sydäntä. Hän ei tiennyt miten hänen lähettämien satureiden oli käynyt, mutta arvasi kyllä. Hädissään hän järjesteli kaupungin sotajoukkoja yhä uudestaan ja uudestaan. Jotkut kaupunkilaisista sen sijaan katselivat innoissaan lohikäärmettä, joka taivaalla liiteli; kyseessä oli kuitenkin uljas eläin, jollaista velho harvoin näki. Illan tullen lohikäärme kuitenkin katosi. Kuningas ehti jo huokaista helpotuksesta; kunnes hänelle tuotiin sana sadan soturin palaneista ruumiista, jotka kaupungin pohjoispuolelta olivat löytyneet. Sinä yönä vartiointia ei höllätty hetkeksikään. Varhain aamulla Kraunin pelko sitten toteutui. Aikaisemmin lohikäärmettä ihailleiden kaupunkilaisten huudot kiirivät hätäntyneinä kuninkaan linnaan, kun liekeissä roihuavat talot peittosivat kirkkaudessa nousevan auringon. Kaupungin soturit kerääntyivät välittömästi, ja lukuisat taiat sinkoilivat lohikäärmettä kohti. Ne olivat kuitenkin sille pelkkiä hyttysen pistoja. Lukuisat kaupunkilaiset

pakenivat hädissään, lohikäärmeen ottaessa suunnan kuninkaan linnaa kohti. ”Herra, se on tulossa! Suoraan tänne!” huusi Zodan, kaupungin armeijan komentaja. ”Kannattaisiko teidän harkita suojaan menemistä – en tiedä mitä se aikoo, mutta voin kuvitella, ettei Nourricen kuningas ole kovin suuressa suosiossa lohikäärmeiden keskuudessa. Niitä on pidetty aisoissa kovalla kädellä viime aikoina.” ”Pötyä”, Kraun vastasi. ”Minulla on saaren suurin armeija turvanani, ei se pysty meitä nujertamaan. Tappakaa se!” Niin kuninkaan miehet ryhmittivät linnan muureille, ja aina kun lohikäärme kaarsi lähelle, sai se niskaansa aimo annoksen taikoja, jotka pakottivat sen kaartamaan takaisin korkeuksiin. Mutta siltikään se ei suostunut nujertumaan; vaikka sen toisessa siivessä ammotti suuri salaman auki repimä reikä, jatkoi se yhä hyökkäystään. Ja pian oli kuninkaan linnakin, kaikesta sen puolustuksesta huolimatta, ilmiliekeissä. Kun yhä suurempi osa sotureista joutui keskittymään tulien sammuttamiseen, saattoi lohikäärme taas käydä hyökkäykseen suoremmin. Vaikka soturit puolustivat urheasti linnaa, kaatuivat he yksi toisensa perään. Lopulta lohikäärme laskeutui alas, murskaten alleen suuren palan kattoa. Koko linna vapisi lohikäärmeen karjuessa. Viimeiset pystyssä seisovat velhot ryntäsivät yhä lohikäärmettä päin, mutta se puhalsi kidastaan esiin tappavan kuuman liekkivirran, estäen heitä lähestymästä. Sitten lohikäärme puhui. Äänellä, jonka jylinä kantautui syvälle linnan syövereihin, kuin raivokkaan ukkosen pauhu. ”Tulkoon tämän kansan valtiase itsesi esiin, sen sijaan että lähettää surkeita alaisiaan yksitellen kuolemaan minun edessäni. Siksi minä olen tullut; tahdon tavata hänet, joka nimittää itseään Nourricen kuninkaaksi. Vaadin saada tavata kuninkaan!” Viimeiset eloon jääneet sotilaat, jotka eivät vielä olleet paenneet, katsoivat henkeään pidätellen kun Kraun vastahakoisesti lopulta saapui lohikäärmeen eteen, kantaen yhä kruunua päässään. Pelko erottui hänen kasvoiltaan, kun hän loi katseensa kullankeltaiseen jättiläiseen, joka seiso i hievahtamatta liekkien ympäröimänä, tuijottaen suoraan kuninkaan silmiin. Lohikäärmekään ei ollut selvinnyt taistelusta vammoitta; revenneen siiven lisäksi lukuisat haavat vuotivat verta ympäri sen kehoa, mutta ilmeisen hyvävoimainen se silti oli. Ylpeys ei kuitenkaan ollut kokonaan kadonnut Kraunin äänestä, kun hän sanoi: ”Minä olen Kraun, Nourricen kuningas. Mitä sinä tahdot, lohikäärme?” Lohikäärme nauroi. ”Minä olen Fendel”, se sanoi. ”Minä olen täällä yhden syyn takia: kosto!” ”Kosto?” Kraunin kasvot valahtivat yhä kalpeammiksi. ”Tämä on mieletöntä! Minä vaadin sinua palaamaan välittömästi Tulivuorellesi! Nourricen kuninkaana käsken sinut matkoihi heti paikalla, sinä alhainen peto!” ”Sinulla ei ole valtaa minuun”, Fendel vastasi. ”Lohikäärmeet eivät koskaan ole alistuneet velhokuninkaiden valtaan. Vaan silti te yritätte valvoa meitä, pitää meidät omalla Tulivuorellamme, kaukana teidän silmistänne, missä luulette meidän pysyvän poissa jaloistanne. Ja heti kun joku meistä lähtee Tasangolta, lähetät sinä soturisi kimppuamme, tappamaan, jos eivät onnistu ajamaan meitä takaisin. Vaan ei enää! Velhojen valta on ohi! Lohikäärmeiden valta on alkamassa!” Kauhistunut kuningas yritti perääntyä paikalta – liian myöhään. Fendel ponkaisi pystyyn, ja laskeutuessaan se kaatoi Kraunin maahan ja laski toisen etujalkansa tämän päälle. ”Armoa!” Kraun kähisi epätoivoisena, päästään pudonneen kruununsa vieressä portaita alas linnan sortuneisiin alempiin saleihin. ”Ei enää”, lohikäärme sihi. ”Kuten et sinäkään ole antanut.” Fendel heilautti kerran valtavaa jalkaansa, ja sen kynnet repivät kuningas Kraunin kappaleiksi. Valtavan, koko kaupunkia vavisuttavan karjaisun myötä viimeisetkin elossa olevat soturit lähtivät pakoon. Voitonriemuisena Fendel loikkasi taas ilmaan, ja lähti sytyttämään yhä useampia taloja tuleen. Kun sana kuninkaan kuolemasta levisi, lähtivät viimeisetkin kaupunkilaiset pakoon. Ja jokaisen, joka Fendeliä yhä yritti vastustaa, surmasi lohikäärme armotta. Auringon laskiessa Tchaktern oli tyhjentyä täysin, eikä jäljellä ollut kuin savuavia raunioita. Voitostaan nauttiva Fendel palasi kuninkaan linnalle, jonka

muurit se repi kokonaan alas. Tunkeuduttuaan sisään linnaan, etsi se kuninkaallisen aarrekammion, minkä se tyhjensi kokonaisuudessaan. Sillä Fendel rakasti kultaa ja jalokiviä, ja niitä se himosi yli kaiken; vaikka se oli tullut kostamaan velhoille, oli aarrekammion sisältö ollut houkuttimena vähintään yhtä tärkeä. Sitten Fendel käänsi katseensa Vuorelle. Sinne se lensi, vieden kaikki löytämänsä aarteet mukanaan. Vuoren rinteille se teki pesänsä, minne se asettui makaamaan. Fendelin maatessa Vuoren rinteellä, hiipi rinteitä alas vielä yksi hahmo. Fendel huomasi sen kyllä, mutta ei enää jaksanut vaivautua lähtemään perään; paetkoon pahaiset pelkurit hänen edessään! Näin pääsi viimeinen Tchakterniin jäänyt velho, Vuoren hoitaja Nemian, joka oli jäänyt Vuorelle siinä toivossa, että lohikäärme jättäisi sen rauhaan, vivahtamaan tiehensä. Näin oli Tchaktern joutunut lohikäärmeen hallintaan. Ja tieto Fendelin voitosta rohkaisi myös muita lohikäärmeitä, joista monet lähtivät Tulivuorelta. Monet halusivat vain lennellä ympäri Nourricea, kun ne olivat nähneet, etteivät velhot pystyneet voimalla pitämään niitä Autiolla Tasangolla; mutta silti monet velhokylät joutuivat pian pienempien lohikäärmeiden hyökkäysten kohteiksi. Tchakterniinkin asti nähtiin muutamien lohikäärmeiden lentävän. Ja ilman kuningasta oli koko kuningaskunta ajautunut sekasortoon. Lohikäärmeiden lisäksi maantierosvot ja jättiläiset hyökkäilivät milloin missäkin, eikä armeijalla ollut minkäänlaista johtoa, joka olisi osannut organisoida sitä puolustusasemiin. Aika kului, eikä Fendel näyttänyt olevan lähdössä minnekään. Tuolloin velhot ympäri Nourricea tajusivat olevansa pahassa pulassa; Fendel piti Vuorta hallussaan, eikä päästänyt ihmisiä sen lähelle. Nuoret maagikot tulivat täysi-ikäisiksi kaiken aikaa, eivätkä päässeet velhon voimiaan saamaan. Vuoren kaupungin takaisin valtaamisesta puhuttiin jatkuvasti, mutta kaikki yritykset lähestyä lohikäärme kuningasta kariutuivat ennen kuin olivat päässeet alkamaankaan. Näin velhojen ahdinko syveni entisestään. Kolme kuukautta oli kulunut Nourricen kuninkaan kuolemasta, kun Tchakterniin saapui Tulivuorelta lentäen Oliogarm, valkea lohikäärme. Se oli lohikäärmeiden keskuudessa kunnioitettu, vanhin siihen aikaan elossa oleva lohikäärme, joka koossa ja voimassa hävisi vain Fendelille itselleen. Nyt se oli tullut tapaamaan Fendeliä, mutta saapuessaan Vuorelle, kohtasi se lohikäärme kuninkaan vartioston. Velhojen pyhätön ympärillä kaarteli muutamia sen omaa pienempää, nuorempaa lajitoveria, sekä satakunta näiden mukana tullutta rokia. Myös jokunen jättiläinen oli saapunut Vuorelle. Lohikäärmeet tunnistivat heti tulokkaan, ja päästivät valkean lajitoverinsa luokseen. Ylhäällä Vuoren rinteellä Oliogarm tapasi Fendelin, joka istui valtavan kultakeon keskellä kuin valtaistuimella. ”Se on siis totta”, valkea lohikäärme sanoi, äänessään kirjava sekoitus ihmetystä, ihailua ja epäilystä. ”Velhojen vallan tyyssijan olet sinä vallannut itsellesi.” ”Kuten huomaat”, vastasi Fendel. ”Lohikäärmeiden aika on koittanut.” ”Mitä sinä nyt aiot?” Oliogarm kysyi. ”Velhot ovat paenneet ja hajaantuneet, vailla kuningasta ja vailla voimiensa lähdeä. Sillä eikö se ole totta? Että kaikki velhojen voima on alkujaan peräisin täältä?” ”Totta se on”, Fendel vastasi. ”Jatkuvasti he yrittävät kerätä surkeita joukkojaan ja vallata Vuortaan takaisin – turhaan. Minä olen nyt Vuoren kuningas, eikä velhoilla ole enää tänne asiaa. Ja koko ajan heidän voimansa ehtyvät, kunnes loppuvat kokonaan.” ”Ihmiset eivät siis voi saada velhon voimiaan enää, kun eivät pääse tänne niitä nostamaan?” ”Juuri niin. Velhojen valta katkeaa pian lopullisesti. Tule, niin näytän sinulle.” ”Fendel, oletko sinä varma että haluat tätä?” Oliogarm kysyi epäily äänessään. ”Velhot ovat muutakin kuin vihollisiamme.” Fendel tuhahti ja kipinät liisivät sen sieraimista. Valkea lohikäärme kuitenkin seurasi sitä, kun se lennähti alemmas, missä punainen lohikäärme kaivoi jotain esiin Vuoren rinteiltä. Sen vieressä lojui auki murrettu, rautainen ovi. Lähempi katsaus paljasti pienen tunnelin, jonka suuta lohikäärme yritti kaivaa auki. Rokeja kaarteli heidän yläpuolellaan. ”Mitä tämä on?” Oliogarm kysyi ihmeissään. ”Mitä Nadgar yrittää kaivaa esiin?”

Fendel loi toveriinsa läpitunkevan katseen. ”Tiedätkö sinä, mitä Vuori kätkee sisälleen?” Oliogarm pudisteli huolissaan päätään. ”Olen kuullut huhuttavan siitä; Vuoren alaisesta salista, minne velhot menevät voimansa saamaan. Sinnekö sinä pyrit?” ”Se on kaikki totta”, Fendel sanoi, ja sen ääni kohosi innostuksesta kimeäksi. ”Vuori on minun hallinnassani, eikä uusia velhoja pääse syntymään. Mutta miksi tyytyä siihen? Tuolla jossain, kaukana allamme, on Vuoren sydän, mistä kaikki velhojen taikuus on peräisin. Kuvittele, jos me tuhoaisimme sen? Uusia velhoja ei enää ikinä pääsisi syntymään. Velhojen valta katkeaisi lopullisesti. Ja Nourrice jäisi meidän, lohikäärmeiden, haltuun. Kuvittele sitä. Velhot ovat hallinneet jo tarpeeksi kauan. Mikä heille antoi vallan? Minä tapoin heidän kuninkaansa, mutta pian heillä on uusi, joka yhtä lailla yrittää pitää meidät lohikäärmeet Tulivuorella, poissa velhojen jaloista. Mutta jos velhojen voiman lähde tuhotaan, menettävät he voimansa ikuisiksi ajoiksi. Ja mitä sitten? Lohikäärmekuningas, jota velhot palvelevat! Mitä sanoisit siitä?” ”Tahdotko sinä todella tuota, Fendel? Ajattele, mitä se tarkoittaisi! Tuhoaisit kokonaisen kansan! Velhot ovat tehneet meille paljon pahaa, mutta eivät he kaikki ole samanlaisia! Mikset vain lähtisi takaisin Tulivuorelle, ja palauttaisi kaupunkia heille?” ”Vai niin. Oliogarm, lohikäärmeistä viisain, pelkää kuitenkin velhoja. Näinkö sinä hylkää lajisi kunnian, ja asetut mitättömän, kuolleen kuninkaan puolelle?” ”Tästä on lohikäärmeiden kunnia kaukana! Olemme ylvästä lajia, mutta eivätkö velhot, virheistään huolimatta, ansaitse mahdollisuuden yrittää uudestaan?” ”Sinä et voi estää minua. Juuri nytkin kymmenen rokia on alhaalla Vuoren sydämessä, tutkimassa sen vahvuutta. Niiden salamat eivät murra velhojen taikuutta, mutta tunnelin seiniä kylläkin. Tunnelin avaaminen vie aikaa, mutta kun se on valmis, ei mikään eikä kukaan estä minua tuhoamasta Vuoren sydäntä ja velhojen valtaa! Toivoin, että olisit puolellani, mutta ei se mitään. Saat kuitenkin nähdä miten minä, Fendel, mahtavin kaikista elollisista olioista, tuhoan velhojen surkean rodun ja nostan lohikäärmeet heidän yläpuolelleen!” ”Älä tee sitä, Fendel! Velhot ovat osa tätä maailmaa siinä missä mekin!” Fendel katsoi vanhempaa lohikäärmettä äkäisenä. ”Jos voittoni sitä vaatii, olen valmis tuhoamaan kaikki esteet tieltäni. Vaikka se tarkoittaisi sinua, lohikäärmeistä vanhinta.” Kultaisen lohikäärmeen sieraimet kipunoivat ja silmät välkkyivät. ”Taisteluun en ole käymässä”, valkea lohikäärme virkkoi. ”Voimalla en pysty sinua estämään – toivon, että järjellä, kuka ties. Minä lähden ja jätän sinut puuhiisi; mutta ensin kehotan sinua harkitsemaan, oletko todella valmis tekemään tämän. Tekisivätkö velhot saman meille? Jotkut ehkä, kuninkaat juurikin, kenties; mutta suurin osa ei, niin uskon. Entä miten on sinun moraalisi laita, Fendel lohikäärmekuningas? Lohikäärmeet ovat osoittaneet voimansa, kuten velhotkin; olemme tuhonneet ja hävittäneet, mutta koskaan emme niin laajasti että koko maailma olisi siitä järkkynyt; onko se todella mitä sinä tahdot? Mieti sitä, ennen kuin viet kaiken heiltä, jotka vielä äsken hallitsivat saartamme.” Näin sanoen lähti Oliogarm, lohikäärmeistä vanhin, Vuorelta. Vaan Fendeliin eivät sen varoitukset tehonneet. Fendel ja muut Vuorelle saapuneet lohikäärmeet ja rokit jatkoivat Vuoren sisälle vievän tunnelin auki murtamista, ja päivä päivältä tunneli laajeni. Vielä veisi aikaa ennen kuin se olisi lohikäärmeen mentävä, mutta kovasti Vuorella tehtiin töitä tämän toivossa. Fendel oli myös kerännyt kaupungista yhä lisää kultaa, kaiken mitä oli löytänyt, oli se tuonut Vuorelle; ja rikkauksien keskellä se tunsu itsensä jo oikeaksi kuninkaaksi. Aika kului, eikä yksikään nuori, täysi-ikäiseksi tullut maagikko päässyt Vuorelle voimiaan saamaan. Uutta kuningasta ei ollut nimitetty, eikä velhoilla ollut minkäänlaista johtajaa. Kun Vuoren kaupunki oli ollut lohikäärmeen hallussa puoli vuotta, alkoivat velhot jo käydä epätoivoisiksi. Pitkään oli Oliogarm, valkea lohikäärme, odottanut että Fendel luopuisi suunnitelmastaan ja päästäisi velhot takaisin Vuorelle. Fendel ei kuitenkaan tuntenut myötätuntoa velhoja kohtaan. Näinpä Oliogarm lopulta päätti, että hänen oli, epämääräisestä

Fendeliä kohtaan tuntemastaan kunnioituksesta huolimatta, varoitettava velhoja tämän todellisista tarkoituksista. Kun tieto Fendelin tuoman uhan laajuudesta valkeni velhoille kokonaisuudessaan, levisi paniikki nopeasti. Monet eivät halunneet uskoa sitä todeksi. Eihän se voinut olla mahdollista, eihän kaikilta maailman velhoilta voinut noin vain viedä voimia. Nemian, Vuoren hoitaja, joka oli parhaiten perillä Vuoren toiminnasta, kuitenkin arveli uhan olevan todellinen. "Taikuudella ei velhojen taikuuden lähde voi tuhota", hän sanoi, "mutta raa'alla voimalla... se saattaa olla mahdollista. Yhdenkään ihmisen voimat eivät siihen riitä, mutta suuri lohikäärme... tämä uhka on todellinen, minä pelkään." Silloin nimettiin Zodan, ylimys kuninkaan hovissa, joka oli aiemmin toiminut Tchakternin armeijan komentajana, koko Nourricen armeijan johtajaksi ja käskynhaltijaksi, ennen kuin joku kuninkaallisen suvun vesa pystyttäisiin kruunaamaan perinteisesti Vuoren edustalla. Ja kiireesti kaikki armeijan kenraalit kerääntyivät yhteen neuvonpitoon. Armeija oli kuitenkin pahasti heikentynyt, eivätkä kuninkaan poissaolon aikana syntyneet levottomuudet olleet auttaneet ollenkaan. Lisäksi lohikäärme kuninkaalla oli apunaan muitakin lohikäärmeitä, sekä rokeja ja jättiläisiä. Tällöin kuninkaallisen armeijan luokse saapui yllättäviä vieraita; joukko pimeitä velhoja. Heitä oli muutama kymmentä, jotka olivat piileskelleet lähes koko elämänsä, pimeitä taitojaan kehitellen, piilossa kuninkaan silmiltä. Kyllä heidän olemassaolostaan tiedettiin, ja heitä pelättiin, mutta kukaan ei ollut koskaan heitä tavannut. "Kyllä, me olemme kuninkaan vihollisia", sanoi pimeiden velhojen johtaja, nimeltään Hildur. "Mutta kuningas on kuollut – eikä meillä ole siinä osaa eikä arpaa. Me olemme kuitenkin velhoja; ja jos tämä lohikäärmeen suunnitelma toteutuu, jos Vuoren sydän tuhotaan, katoaa kaikki velhojen taikuus maailmasta – myös pimeä taikuus. Me emme taistele kuninkaan tai kuningaskunnan puolesta; mutta me taistelemme taikuuden – niin pimeän kuin muunkin – säilymisen puolesta, vaikka sitten kuninkaallisen armeijan rinnalla. Vuori on vapautettava lohikäärmeen vallasta, ja tätä samaa me kaikki haluamme. Liittoutukaamme, kunnes velhojen selviäminen on varmistettu – sitten voimme jatkaa vihanpitoa, kun siinä taas on jotain mieltä." Epäroiden Zodan suostui pimeiden velhojen ehdotukseen. Näin olivat velhot yhdistyneet vihollistaan vastaan. Armeijaan liittyi lisää taistelijoita, jotka halusivat lähteä uhmaamaan lohikäärmettä velhojen ja taikuuden selviytymisen puolesta. Zodanin johdolla koko velhojen armeija sitten lopulta marssi Vuorelle, nyt ensimmäistä kertaa kunnolla organisoituna, pimeiden velhojen vahvistamana. Vuorella heitä vastaan kävivät lohikäärme kuninkaan joukot; viitisentoista lohikäärmettä, kymmenkunta jättiläistä sekä suuri joukko rokeja. Tieto kaikkia velhoja uhkaavasta taikuuden lopusta kuitenkin antoi velhoille hyvän syyn taistella; ja tuolloin jokainen velho taistelikin henkensä puolesta. Pimeiden velhojen taidoista oli suurta hyötyä, ja lopulta jättiläiset ja rokit saatiin ajettua pakosalle, pimeät kiroukset mieltään painaen ne luikkivat karkuun. Lukemattomat velhot olivat kuitenkin saaneet surmansa, mutta silti he kävivät viimeisiäkin lohikäärmeitä vastaan, ja kolme näistä menetti henkensä ennen kuin loput päättivät paeta voimallisen velhoarmeijan edessä. Näin Zodanin johtamat joukot pääsivät kapuamaan ylös Vuoren rinteille, suunnaten kohti tunnelin suuaukkoa, joka oli halkeillut jo pitkältä pätkältä niin suuresti, että lohikäärme olisi mahtunut ryömimään sitä alas. Sen edustalla he lopulta kohtasivat Fendelin, joka oli pysytellyt tähän asti sivussa taistelusta. "Fendel!" Zodan huusi. "Lähde nyt heti, niin saat kunniasanamme, että emme lähde perääsi! Sinä olet yksin, ja meitä on kokonainen armeija!" Lohikäärme kuningas nauroi nähdessään haastajansa. Se löi häntänsä voimalla maahan, jolloin koko Vuori tutisi. Kultahelyjä vieri alas Vuoren rinteitä. "Yksin olin silloinkin, kun minä teidän kuninkaanne tapoin. Käykää vain kimppuuni, jos kerran uskotte kunniakkaaseen kuolemaan! Jos mieluummin kuulette kuin elätte ilman taikavoimianne, olen minä valmis tahtonne

toteuttamaan – sillä pian velhoja ei enää ole, teitä tai muitakaan! Vain pahaisia maagikon matosia, jotka eivät uskalla katsoa lohikäärmeen suuntaankaan.” Fendelin katse kiersi velhojoukkojen seassa, ja pysähtyi Zodanin rinnalla seisoviin, mustapukuisiin hahmoihin. Lohikäärme hymyili. ”Näin alas ovat kuolleen kuninkaan joukot vajonneet – liittoutuneet pimeiden velhojen kanssa. Luuletteko voivanne luottaa heihin? Mitä sanoisittekin siitä, että saatte lohikäärme kuninkaan tilalle pimeän velhon?” Hetkeksi velhojen riveihin puhkesi epäröintiä. Zodan kuitenkin pysyi päättäväisenä. ”Kun tämä on ohi, en luota heihin hetkeäkään, mutta niin kauan kuin sinä olet yhteinen vihollisemme, pitävät kaikki velhot yhtä.” Zodan kääntyi omien joukkojensa puoleen. ”Hyökkäykseen! Vallatkaa Vuori takaisin velhoille! Pois lohikäärme, tappakaa, tappakaa!” Näin kävivät velhot hyökkäykseen. Satojen taikojen alla Fendel ponkaisi ilmaan ja päästi kidastaan karjaisun, joka kaikui halki koko rauniokaupungin, tuoden pedon pelon jokaisen velhon sydämeen. Lohikäärme nousi yhä ylemmäs, ja syöksyi sitten vastustajiaan kohti, heidän taioistaan välittämättä, ja liekit leimusivat sen suusta. Taitavimmat velhot osasivat suojautua lohikäärmeen tulilta, mutta monet jäivät armottomien lieskojen syleilyyn, missä murskaava kuumuus poltti heidät hetkessä hengiltä. Velhojen joukot olivat kuitenkin mittavat, eikä lohikäärmekään kestänyt mitä vain. Taika toisensa jälkeen iskeytyi siihen, ja Fendel ulvoi paitsi vihasta, myös tuskasta. Sen raivo oli kuitenkin suuri; sen häntä iski velhoja myrskytuulen lailla, sen kynnet repivät jokaisen kohdalle osuvan kappaleiksi, ja sen tulimyrskyt sulki sisään lukemattomia vastustajia. Pian olivat sekä Zodan että pimeiden velhojen johtaja Hildur kuolleet, ja heidän vierellään makasi lukematon määrä muita. Pitkään kesti taistelu Vuorella, mutta lohikäärmeen voimat olivat ehtymässä. Vastustajia oli yksinkertaisesti liikaa. Se vuosi verta jo joka puolelta, ja toinen sen takajaloista oli murtunut voimallisesta taiasta. Lopulta Fendel sai tarpeekseen, ja raivosta ulvoen se kahmaisi mukaansa niin paljon kultaa kuin jaksoi kantaa, ja pakeni. Sen ärjyntä kuului kauas, mutta pian kultainen lohikäärme kuningas oli kadonnut kohti pohjoista. Taikuus oli pelastettu ja Vuori oli taas velhojen. Vaikka kuolleiden määrä oli murskaava, juhlittiin voittoa riemuiten. Kaikki kahdeksantoistavuotiaat, jotka olivat peloissaan joutuneet odottamaan, pääsisivätkö he lainkaan voimiaan saamaan ennen kuin olisivat liian vanhoja, pääsivät Fendelin runtelemasta käytävästä sisään Vuoren alaiseen saliin, missä Nemian nosti heidän voimansa esille. Tuona päivänä pimeät velhot riemuitsivat yhdessä muiden kanssa, eikä heille kannettu kaunaa (eivätkä he sitä paitsi olleet aikoihin olleet kyllin voimakkaita aiheuttaakseen todellista uhkaa). Uudeksi kuninkaaksi kruunattiin Kraunin siskonpoika Mared. Seuraavien vuosien aikana Tchaktern jälleenrakennettiin, ja pian pääkaupunki taas kukoisti. Mutta pitkään muistettiin tämä uhka, ja velhot ymmärsivät, etteivät he olleet voittamattomia. Fendelin perään lähetettiin suuri sotajoukko. Koston lisäksi kuningas tahtoi takaisin kullaa, jonka tämä oli varastanut. Ensimmäinen kuninkaan soturit suuntasivat Tulivuorelle, mutta lohikäärmeet kertoivat, ettei Fendel ollut palannut sinne. Oliogarm kuitenkin varoitti velhoja, että lohikäärmeet puolustivat toisiaan. ”Jos hyökkäätte Tulivuorelle, seuraa siitä sota, jonka seuraukset olisivat liian tuhoisia ajatella. Tuskin tekään sitä haluatte. Se mitä Fendel teki, oli hänen tekosiaan ja hänen vain. Muilla lohikäärmeillä ei ole siinä osaa eikä arpaa.” Näin velhot jättivät Tulivuoren lohikäärmeet rauhaan. Mutta Fendeliä he eivät löytäneet. Se oli tehnyt uuden pesän itselleen Gundarin vuorille, missä se piileskeli, haavojaan parannellen, kulta-aarteensa ympäröimänä, tappiostaan huolimatta tyytyväisenä itseensä. Pitäkööt velhot voimansa! Olisipahan sillä itselläänkin jatkossakin jotain, mitä vastaan mitellä voimiaan. Ja jos ei muuta, niin ainakin velhot muistivat lohikäärmeiden voiman paremmin kuin koskaan, ja kunnioittivat ja pelkäsivät niitä, kuten niiden kuuluikin. Nourrice ei nimittäin ollut pelkästään velhojen saari. Tyytyväisenä Fendel nukahti,

nähdén unia kúllan kimalluksesta.